

Ομιλία Πανιερωτάτου
Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου
την Κυριακή των Μυροφόρων
στο Μετόχι του Αγίου Προκοπίου
της Ιεράς Μονής Κύκκου
στη Λευκωσία
3 Μαΐου 2020

Σήμερα, αγαπητοί χριστιανοί, σε μια εποχή, που η θεοποίηση της τεχνολογίας έχει σβήσει από τα στήθη του σύγχρονου ανθρώπου το αθάνατο φως της ψυχής. Τώρα, που η ψυχή έχει ταφεί μέσα στον υλισμό και τον ευδαιμονισμό και ο φθόγγος της αγάπης και της θυσίας, που είναι ο συγκλονιστικότερος από όλους τους φθόγγους, που αναδίνει η ανθρώπινη ύπαρξη, δεν ακούγεται παρά σπάνια. Όσοι λαχταρούμε να ξαναβρεθούμε σ' ένα κλίμα ηθικής καθαρότητας, πνευματικής αισιοδοξίας και χριστιανικής αγάπης και θυσίας, σ' ένα κλίμα χριστιανικού ηρωισμού και ανδρείας, η σημερινή Ευαγγελική περικοπή της Κυριακής των Μυροφόρων, πλημμυρισμένη από φρόνημα υψηλό και πάθος ηρωικό, μας δείχνει τον δρόμο. Οι δύο βουλευτές του Ιουδαϊκού Συνεδρίου, κεκρυμμένοι μαθητές του Κυρίου, Ιωσήφ και Νικόδημος, και οι τρεις Μυροφόρες γυναίκες, η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η του Ιακώβου και η Σαλώμη, μας μεταγγίζουν ένα πυρετό λησμονημένο στους πονηρούς αυτούς καιρούς, τον πυρετό της αγάπης και της θυσίας και του χριστιανικού ηρωισμού.

Τρίτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα, η Κυριακή των Μυροφόρων, και η Εκκλησία μας, με το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, μας επαναφέρει στον χώρο της μαρτυρικής θυσίας του Κυρίου και στον τόπο της θριαμβευτικής Αναστάσεώς Του. Μέσα στην εγκατάλειψη του Ιησού από τους πολλούς και τη σύγχυση και τον φόβο, που κατέλαβε τους ολίγους, ο από Αριμαθαίας Ιωσήφ, καθοδηγούμενος από τη συναίσθηση του χρέους προς τον Μεγάλο Νεκρό, θα τολμήσει να παρουσιασθεί στον Πιλάτο και θα ζητήσει την άδεια να ενταφιάσει το Σώμα του Κυρίου. Και όταν ο Πιλάτος το επιτρέπει, τότε μαζί με τον Νικόδημο, με κίνδυνο της ζωής τους, αποκαθλώνουν το Σώμα του

εσταυρωμένου Ιησού και στη συνέχεια προσφέρουν τις τελευταίες νεκρικές τιμές προς τον αθώο Κατάδικο του Γολγοθά.

Το ίδιο έργο θα επιχειρήσουν να συμπληρώσουν στη συνέχεια οι Μυροφόρες γυναίκες, οι οποίες, καθοδηγούμενες και αυτές από το χρέος της αγάπης και της τιμής προς τον νεκρό Διδάσκαλο, έρχονται με βήμα σταθερό, υπερνικώντας τους πολλούς κινδύνους των ημερών εκείνων, στο μνημείο του Κυρίου, για να αλείψουν με αρώματα και μύρα το σεπτό Σώμα του εσταυρωμένου Χριστού. Έρχονται, ως σεμνές ιέρειες, αλλά και άφοβες ηρωίδες, για να κάνουν το καθήκον τους απέναντι στον Διδάσκαλο. Μα, ο τύμβος της φθοράς, φτωχός και ανήμπορος να σκλαβώσει το θαύμα της Αυτοζωΐας, ανοικτός τις υποδέχεται και στις πύλες του, τις συλημένες, της χαράς ο Άγγελος, ψάλλοντας τον παιάνα της ζωής, τις προϋπαντά, λαμπροφορεμένος και τις βεβαιώνει: *«Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν»* (Μάρκ. 1στ' 6). Και έτσι πρώτες αυτές, οι Μυροφόρες γυναίκες, άκουσαν από τον λευκοφορεμένο άγγελο το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως. Πρώτες αυτές είδαν τον Αναστάντα Κύριο. Και αυτές έλαβαν από τον άγγελο την τιμητική αποστολή να αναγγείλουν στους φοβισμένους Μαθητές την ένδοξη Ανάστασή Του και από μυροφόρες να γίνουν ευαγγελίστριες, να γίνουν απόστολοι Χριστού για τους αποστόλους του Χριστού.

Διδακτικότετο παράδειγμα χριστιανικής ανδρείας, ηρωϊσμού και τόλμης, αγαπητοί χριστιανοί, είναι ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος και οι τρεις Μυροφόρες γυναίκες. Το θάρρος τους, για την επιτέλεση του ιερού έργου της ομολογίας της πίστεως και της αγάπης προς τον Αναστάντα Εσταυρωμένο, ενέπνευσε δια μέσου των αιώνων και ενεθάρρυνε αναρίθμητα πλήθη ευσεβών ανδρών και γυναικών, που αφήφησαν τα πάντα, θυσίασαν την επίγεια ευτυχία και πρόσφεραν τελικά τη ζωή τους, για να στηρίξουν την Εκκλησία, για να δοξασθεί το άγιο όνομα του Θεού. Με το μαρτύριό τους κατέθεσαν την ομολογία τους, πως πιστεύουν στον Χριστό και στην αιώνια ζωή και πως η ζωή αυτή η βιαστική, όταν δεν είναι αφιερωμένη στον Χριστό, δεν αξίζει τίποτε.

Το πρότυπο αυτό της ευψυχίας και του ηρωϊσμού των ιερών αυτών προσώπων προβάλλεται και σε μας σήμερα, τους χριστιανούς του 21ου αιώνα, οι οποίοι, όχι σπανίως, *«προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις»* (Ψαλμ. 140, 4) επιστρατεύοντες, παρουσιαζόμαστε, δυστυχώς, διστακτικοί, δειλοί και άτολμοι στην επιτέλεση του καθήκοντός μας, στην ομολογία και διακήρυξη της πίστεώς μας, στην εμφάνισή μας ως ενεργών χριστιανών. Οι σημερινοί χριστιανοί μοιάζουμε να είμαστε αναποφάσιστοι για την πίστη μας. Σαν να έχουμε βυθιστεί στην ατολμία.

Μοιάζουμε να διστάζουμε να διακηρύξουμε με θάρρος, πως για μας ο Χριστός είναι το παν και πως μακριά από Αυτόν και η ζωή και ο άνθρωπος χάνουν κάθε αξία. Χάσαμε δυστυχώς το ηρωϊκό πάθος με το οποίο μας οπλίζει ο Χριστός. Χάσαμε την πυρά εκείνη, που μένει πάντα αναμμένη μέσα στα σπλάχνα της Εκκλησίας μας και που προετοιμάζει τους μάρτυρες της πίστεως. Γίναμε χλιαροί και ο χριστιανισμός μας, πολλές φορές, δεν είναι παρά μια φοβερή τυπολατρία, ξένη προς τη φωτιά, που πρέπει να καίει στις καρδιές και να χαλυβδώνει το φρόνημά μας.

Ας εμπνευστούμε, λοιπόν, και εμείς από τους δύο Βουλευτές του Ιουδαϊκού Συνεδρίου και τις τρεις Μυροφόρες γυναίκες, τους οποίους διέκρινε η τόλμη της πίστεως, το θάρρος της ομολογίας και η αφοσίωση της αγάπης και ας γίνουμε και εμείς πιστοί και θαρραλέοι αγωνιστές της πίστεως στον Θεό και της θυσιαστικής αγάπης προς τον πλησίον. Οφείλουμε όλοι με ψηλά το μέτωπο να επιτελούμε το καθήκον μας απέναντι στον Αναστάντα Χριστό, απέναντι στον εαυτό μας, απέναντι στην οικογένειά μας, απέναντι στον πλησίον μας, απέναντι στην κοινωνία και γενικά το καθήκον μας ως Χριστιανοί.

Σήμερα, όπως και σε κάθε εποχή, δεν χρειάζεται τίποτε ολιγότερο και τίποτε περισσότερο από τη ζώσα μαρτυρία, την οποία καλούμαστε να δώσουμε με συνέπεια και ευθύνη όλα τα πιστά μέλη της Εκκλησίας του Χριστού, ότι δηλαδή ο αληθινός προορισμός του ανθρώπου δεν συνίσταται στη δουλεία και την υποταγή στα εγωϊστικά πάθη, αλλά στην ολοκλήρωση της ανθρώπινης προσωπικότητας, δια της, εν αγάπη, προσφοράς και θυσίας, ομοίωσης και κοινωνίας προς τον Θεό της αγάπης.

Τα έργα της αγάπης, αγαπητοί χριστιανοί, που απαιτούν προσφορά για τους άλλους, οι εκδηλώσεις αυταπαρνήσεως και θυσίας, που γίνονται για τους αδελφούς του Χριστού, είναι πολύτιμα αρώματα, που αρωματίζουν την κοινωνία ολόκληρη. Σκύψετε, λοιπόν, με στοργή στον πονεμένο. Επισκεφθείτε τον άρρωστο. Επιδέσατε τις σωματικές και ψυχικές πληγές των τραυματισμένων. Εκεί είναι η θέση όλων. Στον βωμό της αγάπης, όπου καίει ο λιβανωτός της θυσίας. Η τόλμη των δυο Βουλευτών του Ιουδαϊκού Συνεδρίου και των τριών Μυροφόρων γυναικών πρέπει να ζει και να φλογίζει τις καρδιές σας, γιατί όσο η τόλμη αυτή ζει, θα υπάρχει και η μαρτυρία της Ορθοδόξου πίστεως και αγάπης μέσα σ' αυτό τον άπιστο, τεχνοκρατούμενο και υλικό μας κόσμο.

Τώρα, που τα φτερά των ψυχών είναι πεσμένα. Τώρα, που δισταγμός και ηττοπάθεια έχουν παιδεύσει τους ανθρώπους, διατηρείστε στην καρδιά σας, τα

δύο αυτά μαργαριτάρια, την ακτινοβολία της αγάπης και την ομορφιά της προσφοράς και της θυσίας. Το χριστιανικό σας χρέος είναι χρέος αγάπης και η αγάπη δεν έχει παρά τη λαλιά της θυσίας.

Εμπρός, λοιπόν, χριστιανοί μου, ας γίνετε, ας γίνουμε όλοι, δημιουργοί μιας ηρωϊκής χριστιανικής ζωής, μιας ζωής καθήκοντος και τιμής. Αυτή είναι η απάντηση των καιρών μας. Αυτή είναι η επιταγή του Χριστού. Και την επιταγή αυτή του Χριστού, για μια ηρωϊκή χριστιανική ζωή, για μια ζωή καθήκοντος και τιμής, υλοποιούν σήμερα, σε τούτες τις δύσκολες ώρες, που ο φόβος του κορωνοϊκού θανάτου σκιάζει τις ψυχές όλων μας, όλοι αυτοί που διακονούν και παρέχουν στους ασθενείς φροντίδα, περίθαλψη και κουφισμό στους χώρους της υγείας, οι ιατροί, δηλαδή, οι νοσοκόμοι, το προσωπικό των νοσοκομείων, οι φαρμακοποιοί και αυτοί ακόμα που αγωνίζονται στα Ερευνητικά Κέντρα για την εξεύρεση φαρμάκου για τη θεραπεία του φονικού αυτού ιού, του κορωνοϊού.

Σήμερα, μέσα σ' αυτό το μόνιμο κλίμα του θανάτου, που θρυμματίζει τον χρόνο της ζωής μας, που άλλοτε κυλούσε ομαλά με σχετική σιγουριά, οι άνθρωποι αυτοί, μιμούμενοι τον Νικόδημο και τον Ιωσήφ και τις τρεις Μυροφόρες γυναίκες του σημερινού Ευαγγελίου, αποτελούν παράδειγμα χριστιανικής ανδρείας, ηρωϊσμού και τόλμης. Αψηφώντας κινδύνους θανάτου, μας μεταγγίζουν ένα πυρετό λησμονημένο στους δηλητηριασμένους από εγωϊσμό και κακία αυτούς καιρούς μας, τον πυρετό της αγάπης, τον πυρετό της θυσίας, τον πυρετό του θάρρους και τον παλμό του γνήσιου ηρωϊσμού, αφού ο γνήσιος ηρωϊσμός είναι ο ηρωϊσμός εκείνος, που αμφισβητεί καθημερινά το κύρος και την αυθεντία του θανάτου και διακηρύττει την επιβίωση και την αθανασία. Σταλάζει μέσα στις ταραγμένες ψυχές την αισιοδοξία της αιωνιότητας,

Οι θαρραλέοι αυτοί αγωνιστές της θυσιαστικής αγάπης προς τον πλησίον, οι ιατροί, οι νοσοκόμοι, το προσωπικό των νοσοκομείων, οι φαρμακοποιοί, αποτελούν πρότυπα ευψυχίας και ηρωϊσμού. Οι άνθρωποι αυτοί, κυριαρχημένοι από αξίες αμετάθετες και από ιδέες αναλλοίωτες, εξευγενίζουν τη ζωή και την εξανθρωπίζουν. Με το εσωτερικό φως τους, λάμπουν και φωτίζουν τον σκοτεινιασμένο από τον φόβο του θανάτου ουρανό της ψυχής μας. Με την προσφορά τους στην πρώτη γραμμή του αγώνα, κάνουν τη ζωή τους ένα ύμνο τιμότητας, αξιοπρέπειας, αγάπης, αλληλεγγύης, ειλικρίνειας και ανθρωπιάς. Στο δικό τους πρόσωπο διασώζεται η τιμή και το μεγαλείο του ανθρώπου. Με την ψυχή, λοιπόν, πλημμυρισμένη από αγάπη και ευγνωμοσύνη, τους στεφανώνουμε όλους με ένα κλαδί δάφνης εμποτισμένο μέσα στα μύρα της καρδιάς μας.

Ενίσχυε, Κύριε, αυτούς, δια της φιλανθρωπίας σου και στερέωνε αυτούς εν τη δυνάμει σου.

Η πατρίδα μας, αδελφοί μου, ανθοβολεί αυτές τις μέρες από τη χαρά της Αναστάσεως. Η χαρά όμως αυτή της Αναστάσεως συγκυβερνάται δυστυχώς από τον πόνο και τη θλίψη και την αγωνία, εξ αιτίας της συνεχιζόμενης οδυνηρής δοκιμασίας της λοιμικής νόσου του θανατερού κορωνοϊού και του απότοκου της νόσου αυτής συνεχιζόμενου εγκλεισμού στα σπίτια σας, μακριά από τους ιερούς ναούς μας, μακριά από τη θεία Λειτουργία και, προπαντός, μακριά από το μέγα Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας και, κατ' επέκταση, μακριά από τον Ουράνιο Άρτο, την πηγή της ζωής και της αθανασίας, τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, που τρέφει με το Σώμα και το Αίμα Του την αθάνατη ψυχή μας. Γιατί ο άνθρωπος δεν είναι μόνο μια υλική ύπαρξη. Δεν είναι απλώς ένα σώμα. Ο Θεός ενεφύσησε στο σώμα αυτό *«πνοήν ζωής»* και ο άνθρωπος έγινε *«εἰς ψυχὴν ζῶσαν»* (Γεν. 2,7), λογική, ηθική, αθάνατη. Και αν για το σώμα είναι αναγκαίος ο υλικός άρτος, για να ζήσει, για την ψυχή υπάρχει κάποιος άλλος Άρτος, όχι υλικός αλλά πνευματικός, αυτός δηλαδή ο ίδιος ο Χριστός, που τρέφει την ψυχή, με το να μας προσφέρει *«εἰς βρωσιν καὶ πόσιν»* το Πανάγιο Σώμα Του και το Τίμιο Αίμα Του. Ο ίδιος ο Χριστός μας βεβαίωσε: *«ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς»* (Ιω. στ' 51). Μεταλαμβάνοντας ο πιστός την ανθρώπινη φύση του Χριστού, που είναι ενωμένη ασύγχυτα και αδιαίρετα με τη θεότητα Του, δέχεται μέσα του τον όλο Χριστό, ενούμενος μαζί Του. Η μετάληψη, όμως, του ενός θείου Προσώπου είναι και κοινωνία με όλη την Τριαδική Θεότητα. Έτσι, η δια του Χριστού ένωσή μας με την Αγία Τριάδα, μας δωρίζει τη χαρά της θεώσεως και της αθανασίας.

Η θεία Ευχαριστία, λοιπόν, είναι Δείπνο, το πιο μεγάλο, το πιο ευλογημένο, το πιο άγιο Δείπνο. Στο Δείπνο αυτό τρώγουν και πίνουν τα μέλη της Εκκλησίας το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Παίρνουν μέσα τους τη ζωή του Θεού, τον ίδιο τον Θεό. Έτσι, το Δείπνο αυτό είναι γιορτή, είναι πανηγύρι, είναι το αληθινό Πάσχα, το ατελείωτο και συνεχές πέραςμα, η ατελείωτη και συνεχής διάβαση από την ανυπαρξία στην ύπαρξη, από την πτώση στην ανόρθωση, από τον θάνατο στη ζωή, από τη νέκρωση στην ανάσταση, στην ανάληψη, στη Θεία Βασιλεία. Με τη θεία Ευχαριστία από τώρα εισερχόμαστε στη βασιλεία του μέλλοντος αιώνας. Ο ίδιος ο Κύριος διακήρυξε: *«ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»* (Ιω. στ' 54).

Να, γιατί εμείς, οι πνευματικοί σας Ποιμένες, οι Επίσκοποι της Ορθοδόξου Εκκλησίας, είμαστε τόσο ευαίσθητοι και τόσο ανήσυχοι, για το παρατεινόμενο κλείσιμο των ιερών ναών μας, γιατί παρατείνεται το κλείσιμο των ιερών ναών, έστω και αν επέτρεψαν να εκκλησιάζεται ένας πολύ μικρός αριθμός, ουχί πέραν των δέκα προσώπων. Είναι βέβαια με ανακούφιση που πληροφορηθήκαμε ότι, από τις 4 του ενεστώτος μηνός Μαΐου, θα δύνανται να κοινωνούν περισσότεροι πιστοί, αφού από τις 9 μέχρι τις 10 π.μ. θα μπορούν διαδοχικά, χωρίς να διαταράσσεται ο ανώτατος επιτρεπόμενος αριθμός των δέκα πιστών, να προσέρχονται και άλλοι στον ιερό ναό να κοινωνούν των Αχράντων Μυστηρίων. Βέβαια το ορθό είναι ο κάθε πιστός να μετέχει στη θεία Λειτουργία και στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας και ως επιστέγασμα να ακολουθεί η μετάληψη από τον κάθε ένα του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου *«εις ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον»*. Και είναι *«εις ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωὴν αἰώνιον»*, αφού, κατά τον 28^ο Κανόνα της Στ' Οικουμενικής Συνόδου, η θεία Κοινωνία γίνεται καθαρτήριο από κάθε ρύπο αμαρτίας και χαρίζει την *«ἄφεσιν ἁμαρτιῶν»*. Κατά δε τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, μόνο το Αίμα του Κυρίου μας και μόνο αυτό μας καθαρίζει από κάθε αμαρτία: *«καὶ τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας»* (Α' Ιω. α' 7). Πρέπει να καταλάβουν όλοι, και Κυβέρνηση και Πολιτικοί και Ειδικοί Επιστήμονες ιατροί, ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι θρησκεία, όπως το Ισλάμ, ο Ιουδαϊσμός, ο Βουδδισμός, ο Ινδουϊσμός και άλλες, που οι πιστοί τους είτε προσεύχονται μέσα στον ναό, είτε έξω από αυτόν, το ίδιο τους κάνει. Ο Χριστιανισμός δεν είναι θρησκεία. Ο Χριστιανισμός είναι η Εκκλησία. Τί σημαίνει αυτό, τί εννοούμε με τον όρο Εκκλησία;

Με τον όρο Εκκλησία εννοούμε το σώμα, την κοινότητα των πιστών, των βαπτισμένων, δηλαδή, στο όνομα της Αγίας Τριάδος Ορθοδόξων χριστιανών, που τους ενώνει το Άγιο Πνεύμα. Κεφαλή αυτού του Σώματος των πιστών είναι ο Θεάνθρωπος Χριστός. Η Εκκλησία, επομένως, είναι ένας θεανθρώπινος Οργανισμός. Είναι το Σώμα του Θεανθρώπου Χριστού και, όπως λέγει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, είναι *«κοινωνία θεώσεως»*, γιατί οδηγεί τον άνθρωπο στην κοινωνία με τον Θεό, στην κατά χάρη θέωση, που είναι η υπέρβαση του θανάτου και η αιώνια ζωή και σωτηρία. Αυτή η σωτηρία επιτυγχάνεται με την κοινωνία του ανθρώπου με τον Χριστό, ο οποίος έγινε άνθρωπος, χωρίς να αποβάλει τη Θεότητά Του, για να σώσει τον άνθρωπο. Στον Χριστό ενώθηκε η θεία με την ανθρώπινη φύση και έτσι θεώθηκε η προσληφθείσα ανθρώπινη φύση. Και όταν ο άνθρωπος ενώνεται με τον Χριστό στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, τότε

μπορεί να θεώσει και τη δική του υπόσταση και να υπερβεί τη φθαρτότητα και τη θνητότητά του και να γίνει μέτοχος της αιώνιας ζωής και βασιλείας.

Σας αναπτύξαμε όλα αυτά, αγαπητοί χριστιανοί, για να σας εξηγήσουμε τη σημασία, που έχει για τον πιστό χριστιανό η συμμετοχή στη θεία Λειτουργία, της οποίας κορύφωμα είναι το μέγα Μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, που καταλήγει στη μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου.

Είναι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, που επιβάλλεται άμεσα το άνοιγμα των ιερών ναών, για να τελούνται τα Μυστήρια και να μετέχουν οι πιστοί στη θεία Κοινωνία, με όλους βέβαια τους κανόνες προφυλάξεως και σωστής υγιεινής, σύμφωνα με τις υποδείξεις των αρμοδίων συμβουλευτικών επιστημονικών οργάνων του κράτους, για την αντιμετώπιση και περιορισμό της εξάπλωσης του κορωνοϊού. Αναμφίβολα, δεν παραθεωρούμε τον κίνδυνο μετάδοσης του ιού και από τις λατρευτικές συνάξεις. Θα μπορούσε, όμως, να τελείται η θεία Λειτουργία, όχι με τον γελοίο αριθμό των 10 ατόμων, αλλά με ένα περιορισμένο μεν, αλλά λογικό αριθμό πιστών, 50-60 προσώπων μέσα στον ναό, ώστε να είναι εφικτή η διατήρηση των 2 μέτρων του ενός από τον άλλο. Θα μπορούσε ακόμα, κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας, οι πιστοί να φέρουν προστατευτικές μάσκες προσώπου. Εξυπακούεται ακόμα, ότι οι ιεροί ναοί θα απολυμαίνονται εσωτερικά τακτικώς και επισταμένως. Η απαγόρευση της ορθοδόξου λατρείας, αγαπητοί χριστιανοί, εξ αιτίας επιδημίας, δεν συνιστάται καθόλου στη μακραίωνη εκκλησιαστική παράδοση και εκκλησιαστική ιστορία. Η εκκλησιαστική παράδοση, σε περίπτωση επιδημίας, προβλέπει την εντατικοποίηση της δημόσιας θείας Λατρείας, με θείες Λειτουργίες, με Παρακλήσεις και Λιτανείες, εκδηλώνοντας έτσι τη δημόσια μετάνοιά μας προς τον Τριαδικό Θεό, για τις αποστασίες και αμαρτίες όλων μας, αρχόντων και αρχομένων.

Εμείς, όμως, αντί της καθιερωμένης αυτής μακραίωνης εκκλησιαστικής παραδόσεως, τί κάνουμε σήμερα με την πανδημία του κορωνοϊού; Κλείσαμε τους ιερούς ναούς. Απαγορεύσαμε στους πιστούς να κοινωνούν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου. Αδίστακτα βεβηλώνουμε τους ιερούς ναούς, με τη βίαιη, εν ώρα θείας Λειτουργίας, σύλληψη μέσα στους ναούς από τα αστυνομικά όργανα του κράτους των πιστών, που τολμούν να προσέλθουν στον ναό, για να κοινωνήσουν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου «*εις ἄφεσιν ἁμαρτιῶν*». Και ως επιστέγασμα αυτής της ανίερης συμπεριφοράς, αδίστακτα και χωρίς αιδώ διώκουν ποινικά και αυτούς ακόμα τους Αρχιερείς, που τολμούν να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση αυτή.

Γιατί, λοιπόν, να φανεί σπλαχνικός ο Θεός και να συντομεύσει τον χρόνο της καλής παιδαγωγίας μας και να μας απαλλάξει, με την παντοδύναμη δεξιά Του, από τη μάστιγα του κορωνοϊού; Πώς περιμένουμε ο παντοδύναμος και παντογνώστης Κύριος να φωτίσει τους ειδικούς επιστήμονες ιατρούς και να τελεσφορήσουν οι προσπάθειες, που καταβάλλουν, για την εύρεση του κατάλληλου φαρμάκου προς θεραπεία της θανατηφόρου νόσου του κορωνοϊού;

Ασφαλώς αγαπούμε, σεβόμαστε και εκτιμούμε τους ιατρούς και τους ειδικούς επιστήμονες, που εργάζονται με αυτοθυσία για τη σωτηρία των συνανθρώπων μας. Σεβόμαστε και πειθαρχούμε και στους νόμους της Πολιτείας, όπως ακριβώς το απαιτεί ο Απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του (Ρωμ. ιγ' 1κ.ε.). Έχομε, όμως, το δικαίωμα, όταν βλέπουμε υπέρβαση του μέτρου και τη δημιουργία ακραίων καταστάσεων επί ζημιά των ψυχών του ποιμνίου μας, να εκφράζουμε άφοβα, με τόλμη και θάρρος τις απόψεις – διαμαρτυρίες μας, με γνώμονα πάντοτε το καλώς νοούμενο συμφέρον του χριστεπωνύμου πληρώματος της Εκκλησίας μας. Αλλά, χριστιανοί μου, πέρα και πάνω από τους ιατρούς και τους ειδικούς επιστήμονες, να εναποθέσουμε πρέπει τις ελπίδες μας, όπως έκαμαν και οι πατέρες μας, στον Θεό, ως τον απόλυτο άρχοντα και κυβερνήτη της ζωής μας. *«Θλιψιν καὶ ἰδύνην εὔρον, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπεκαλεσάμην»* (Ψαλμ. 114, 3-4) αναφωνεί ο ψαλμωδός. Με την ψυχή γεμάτη από εμπιστοσύνη στην παντοδύναμη αγαθότητα του Κυρίου, να προσπέσουμε πρέπει και εμείς με ταπείνωση ενώπιον της μεγαλοσύνης Του, να καταφύγουμε σε Εκείνον, ο οποίος *«παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν»* (Ρωμ. δ' 25), και να ζητήσουμε το έλεος, τη συγγνώμη και την προστασία Του. Να τον παρακαλέσουμε να δει με μάτι συμπαθείας τους πάσχοντες ικέτες Του και να απαλλάξει και εμάς και αυτούς από τη μάστιγα του κορωνοϊού.

Να εναποθέσουμε πρέπει και εμείς τις ελπίδες μας στον Θεό, ως τον απόλυτο άρχοντα και κυβερνήτη της ζωής μας, και να επικαλεστούμε και εμείς το άγιο όνομά Του και θεομά να τον παρακαλέσουμε να φυγαδεύσει με την παντοδυναμία Του τον φονευτή ιό, τον κορωνοϊό, και να χαρίσει σε όλους μας υγεία, χαρά και ευτυχία.

Χριστός Ανέστη, αδελφοί μου. Χρόνια πολλά σε όλους. Και σύντομα να φθάσει και της Κύπρου η Ανάσταση. Σύντομα, με τη χάρη και την ευλογία του αναστάντος Χριστού, η αδικία να καταποντισθεί και το δίκαιο να θριαμβεύσει και ο κυπριακός λαός να γευθεί τη μοναδική χαρά της απελευθέρωσης, της

δικαίωσης και της επιστροφής μας στα σκλαβωμένα σήμερα εδάφη μας, σε μια ελεύθερη και ενωμένη, όπως πρώτα, Κύπρο. Αμήν.